

פרק כיצד צולין

ותוחבו לצדיו החדר לתוך פיו של הפסח עד
שהוא מגיע ב**בית נקובתו**, תחת האליה.

ובשעת הצליליה הופך את הפסח כשפוי של הטלה הוא למטה ובית נקובתו למעלה ותולחו מעל האש, רם"ס]. ונמצא הפסח תלוי על השפוד כשהצדיו הגס למטה ואינו נשמט מן השפוד בשעת צליה [תוספות].⁽¹⁾

וחותק את הכריעים [רגלים] מן הארוכובה ולמטה [מאיר], ומוציא את בני מעיו
ומדיחן [רשי] בחומש ומאיר].⁽²⁾

ונחלקו תנאים כיצד צולה הוא את הכריעים ובני המעיים עם הפסח כאחד, וכמו שאמרה תורה "ראשו על כרעיו ועל קרבו":

ונתן את ברעיו ואת בני מעיו לתוכו של הפסח וצולחו, דברי רבי יוסף הגלילי.

רבי עקיבא אומר:

אם נתן הוא את הכריעים ובני המעיים לתוך הפסח, הרי **כמין בישול הוא זה!**

כלומר: נראה הוא כעין בישול, שהרי הענין דומה כמו שנוטנן בתוך קדרה להתחבש בתוכה [מאיר].

シיהה הפסח כלו כאחד ממש ללא חיתוך
אבריהם.

ולכארורה עושה כן כדי להריך את הכריעים,
וכפי שמצוינו בפרשת קרבן עולה "והקרב
והכריעים ירחץ במים".

אלא שצרכין עזון, שכארורה אין דין הריחת
כריעים אלא בקרבן עולה שהן נקטרין על גבי

מתניתין:

עד - א כתיב בפרשת קרבן פסח "ואכלו את הבשר
בלילה הזה, צלי אש ומצות על מרוורים
יאכלוהו. אל תאכלו ממנו נא ובשל מבושל
במים, כי אם צלי אש. ראשו על כרעיו ועל
קרבו".

הרי למדנו:

א. הפסח צריך שייהה צלי כלו אחד.

ב. צריך שייהה הפסח צלי, ולא מבושל
במים או בכלל משקה אחר.

ג. הצליליה תהיה דוקא באש עצמה, ולא
בדבר שנתחכם מחמת האש. שהרי אמרה
תורה "צלי אש", ומשמעו שייהה צלי אש
ולא צלי מחמת דבר אחר, וכי שיבואר
בגמרא.

ולפיכך אמרו חכמים:

בצד צולין את הפסח:

מביאין שפוד [ענף חד מצידו האחד, וגס
מצידו השני] של עץ הרמן [ולא של מתכת
או של עץ אחר, וכי שיתבאר הטעם
בגמרא].

1. ביארו התוספות, שעושין הצליליה באופן זה,
כדי שייהא בית השחיטה נתון למטה ויוצא הדם
דרכו.

2. א. לא מצינו לרבותינו שיבאו, למה חותך
הוא את הכריעים, והרי לכתילה [ויש אומרים
אפילו בדיעבד, וכי שיתבאר בגמרא], צריך